

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de staatssecretaris van Justitie,
appellant,

tegen de uitspraak in zaken nrs. 06/34767, 06/34768, 06/34769 en
06/34773 van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam,
van 24 augustus 2007 in de gedingen tussen, onder anderen:

1. (zaak nr. 06/34767),
2. (zaak nr. 06/34768),
3. (zaak nr. 06/34773)

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij onderscheiden besluiten van 26 juni 2006 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) aanvragen van (hierna: de vreemdelingen) om hun een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 24 augustus 2007, verzonden op 28 augustus 2007, heeft, voor zover thans van belang, de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam (hierna: de rechtbank), de door de vreemdelingen tegen de op hen betrekking hebbende besluiten ingestelde beroepen gegrond verklaard, die besluiten vernietigd en bepaald dat de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) binnen zes weken nieuwe besluiten neemt op hun aanvragen met inachtneming van hetgeen in die uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de staatssecretaris bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 25 september 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdelingen hebben een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Ambtshalve overweegt de Afdeling als volgt.

2.1.1. Uit de jurisprudentie van de Afdeling (onder meer de uitspraak van 20 april 2007 in zaak nr. 200700590/1; www.raadvanstate.nl) vloeit voort dat, indien na een eerder afwijzend besluit materieel een gelijkkluidend besluit wordt genomen, voorshands moet worden aangenomen dat het in die uitspraak uiteengezette beoordelingskader in de weg staat aan een rechterlijke toetsing van dat besluit, als ware het een eerste afwijzing. Slechts indien en voor zover door de vreemdeling in de bestuurlijke fase nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden zijn aangevoerd, dan wel uit het aldus door hem aangevoerde kan worden afgeleid dat zich een voor hem relevante wijziging van het recht voordoet, kunnen dat besluit, de motivering ervan en de wijze waarop het tot stand is gekomen door de bestuursrechter worden getoetst. Dit is slechts anders, indien zich bijzondere, op de individuele zaak betrekking hebbende, feiten en omstandigheden bedoeld in overweging 45 van het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 19 februari 1998 in zaak nr. 145/1996/764/965, tegen Nederland (JV 1998/45) voordoet.

2.1.2. Bij besluit van 20 maart 2003 heeft de minister een aanvraag van de moeder van de vreemdelingen om haar, mede ten behoeve van de vreemdelingen, een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Bij uitspraak van 25 juli 2003 heeft de rechtbank het tegen dat besluit ingestelde beroep met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de

Algemene wet bestuursrecht niet-ontvankelijk verklaard. Bij uitspraak van 14 januari 2004 heeft de rechtbank het daartegen gedane verzet ongegrond verklaard.

2.1.3. De besluiten van 26 juni 2006 zijn derhalve herhaalde besluiten waarop voormeld beoordelingskader van toepassing is. De rechtbank had dan ook direct moeten treden in de vraag of toetsing van die besluiten door feitelijke of rechtelijke nova wordt gerechtvaardigd. Zij heeft dit niet onderkend.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. De enige grief behoeft geen bespreking. De Afdeling zal de zaken naar de rechtbank terugwijzen om door haar te worden behandeld en beslist met inachtneming van hetgeen hiervoor is overwogen.

2.3. De Afdeling zal de proceskosten in hoger beroep vaststellen. De rechtbank dient omtrent de vergoeding van deze kosten te beslissen.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 24 augustus 2007 in de zaken nrs. 06/34767, 06/34768, en 06/34773;
- III. wijst die zaken naar de rechtbank terug;
- IV. stelt de door M., H. en M. Bigzada in verband met de behandeling van het hoger beroep gemaakte kosten vast op een bedrag van € 322,00 (zegge: driehonderdtweeëntwintig euro), en bepaalt dat de rechtbank beslist omtrent de vergoeding van deze kosten.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. H. Troostwijk en mr. P.B.M.J. van der Beek-Gillessen, leden, in tegenwoordigheid van mr. E. de Groot, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

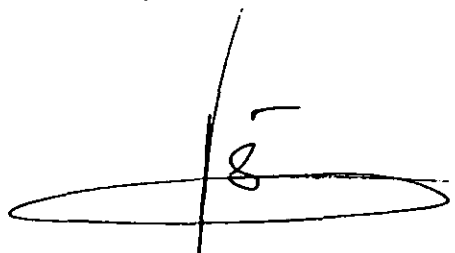
w.g. De Groot
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 23 april 2008

210.

Verzonden: 23 april 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Rechtbank 's-Gravenhage
zittinghoudende te Amsterdam
 meervoudige kamer vreemdelingenzaken

Uitspraak

artikel 8:70 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)
 j° artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

reg. nr.: AWB 06/34767, AWB 06/34768, AWB 06/34769, AWB 06/34773

V.nr.:

inzake: — geboren op eiseres 1, 1
 — geboren op eiser, 3
 — geboren op eiseres 2, 2
 — geboren op eiseres 3, 1
 allen van Afghaanse nationaliteit, wonende te tezamen: eisers,
 gemachtigde: mr. A.M. van Eik, advocaat te Amsterdam,

tegen: de Staatssecretaris van Justitie, voorheen de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, verweerder,
 gemachtigde: mr. Ch.R. Vink, ambtenaar bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst van het Ministerie van Justitie.

I. PROCESVERLOOP

1. Op 10 oktober 2004 hebben eisers een aanvraag ingediend tot verlening van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000.
2. Bij uitspraak van 9 mei 2006 heeft deze rechtbank en zittingsplaats eisers' beroep tegen het niet tijdig beslissen op hun aanvragen gegrond verklaard en bepaald dat verweerder binnen vier weken een besluit neemt onder verbeurte van een dwangsom.
3. Op 23 mei 2006 heeft verweerder aan eisers schriftelijk mededeling gedaan van het voornemen de aanvragen af te wijzen. Bij brieven van 16 juni 2006 hebben eisers hun zienswijze op deze voornemens naar voren gebracht. Bij besluiten van 26 juni 2006 heeft verweerder de aanvragen afgewezen.
4. Bij beroepschriften van 18 juli 2006 hebben eisers tegen deze besluiten beroep ingesteld bij de rechtbank. De gronden van de beroepen zijn ingediend bij brief van 16 augustus 2006. Op 18 september 2006 zijn de op de zaken betrekking hebbende stukken van verweerder ter griffie ontvangen. In het verweerschrift van 13 maart 2007 heeft verweerder geconcludeerd tot ongegrondverklaring van de beroepen.
5. Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 23 maart 2007. Eisers zijn aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door hun gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn voornoemde gemachtigde. Tevens was G. de Vries, tolk Dari, ter zitting aanwezig.
6. De rechtbank heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

AWB 06/34767, AWB 06/34768, AWB 06/34769, AWB 06/34773

2

II. FEITEN

1. Op 16 september 1999 heeft de moeder van eisers, mede ten behoeve van eisers, een aanvraag om toelating als vluchteling ingediend. Op 26 januari 2000 heeft de vader van eisers eveneens een aanvraag om toelating als vluchteling ingediend. Deze aanvragen zijn bij besluiten van 10 respectievelijk 20 maart 2003 afgewezen. De door hun ouders hiertegen ingestelde beroepen zijn bij uitspraak van deze rechtbank en zittingsplaats van 25 juli 2003 niet-ontvankelijk verklaard vanwege het niet (tijdig) indienen van gronden. Bij uitspraak van deze rechtbank en zittingsplaats van 14 januari 2004 is het verzet van de moeder van eisers ongegrond verklaard. Het door de vader van eisers tegen de niet-ontvankelijkverklaring ingestelde hoger beroep is bij uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 13 december 2004 ongegrond verklaard.

2. Op 10 oktober 2004 respectievelijk 13 mei 2005 hebben de ouders van eisers een (herhaalde) aanvraag ingediend tot verlening van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000. De beroepen tegen de afwijzing van hun aanvragen zijn eveneens behandeld ter zitting van 23 maart 2007. In die zaken wordt heden uitspraak gedaan onder nummers AWB 06/34765, 06/34766 en 06/50823.

III. OVERWEGINGEN

1. Ingevolge artikel 28, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 is de Minister bevoegd de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd in te willigen, af te wijzen dan wel niet in behandeling te nemen.

2. Op grond van artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 kan - voor zover hier van belang - een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 worden verleend aan de vreemdeling:

- a. die verdragsvluchteling is;
- b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen;
- c. van wie naar het oordeel van Onze Minister op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst;
- d. voor wie terugkeer naar het land van herkomst naar het oordeel van Onze Minister van bijzondere hardheid zou zijn in verband met de algehele situatie aldaar.

3. Artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 bepaalt dat een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 wordt afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, *hetzij op zich zelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.*

Ten aanzien van alle beroepen

4. Eisers hebben allereerst aangevoerd dat sprake is van onzorgvuldige besluitvorming en een motiveringsgebrek, nu in de bestreden besluiten niet dan wel onvoldoende is ingegaan op hetgeen eisers in hun zienswijze hebben aangevoerd. Deze - algemeen geformuleerde - beroepsgrond kan, gezien de omvang van die zienswijze, het ontbreken van een specifieke aanduiding van het onderdeel daarvan waaraan in het bestreden besluit voorbij zou zijn gegaan en een toelichting op de stelling dat dit een tot vernietiging aanleiding gevend gebrek in het besluit zou opleveren, niet slagen. Deze beroepsgrond faalt derhalve.

AWB 06/34767, AWB 06/34768, AWB 06/34769, AWB 06/34773

3

5. Eisers hebben voorts betoogd dat verweerder heeft gehandeld in strijd met het verbod op détournement de pouvoir. Eisers menen dat verweerder de bevoegdheid om te beslissen slechts heeft aangewend om de opgelegde dwangsom te stuiten. De rechtbank volgt eisers hierin niet. Verweerder was immers gehouden te beslissen op hun aanvragen. Niet is aannemelijk gemaakt dat verweerder bij het nemen van de besluiten van 26 juni 2006 een ander doel heeft nagestreefd dan het doel waarvoor hem die bevoegdheid is verleend. Ook deze beroepsgrond faalt.

Ten aanzien van het beroep van eiseressen 1, 2 en 3 (tezamen: eiseressen)

6. Eiseressen hebben allereerst aangevoerd dat zij bij terugkeer vervolging te vrezen hebben vanwege hun vrouw-zijn. De rechtbank begrijpt dit standpunt aldus dat eiseressen betogen dat ten aanzien van vrouwen in Afghanistan sprake is van prima facie vluchtelingschap. Verweerder heeft onder verwijzing naar het algemeen ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken over Afghanistan van februari 2006 overwogen dat de situatie in Afghanistan voor vrouwen niet zodanig is dat vrouwen zonder meer als vluchteling kunnen worden aangemerkt. Weliswaar is volgens verweerder de situatie in Afghanistan voor vrouwen verslechterd, maar dat is naar zijn oordeel onvoldoende om ten aanzien van deze groep tot prima facie vluchtelingschap te concluderen.

7. De rechtbank overweegt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen slecht is te noemen. Zoals blijkt uit het voornoemde ambtsbericht en uit de door eiseressen in beroep aangehaalde passages uit rapporten van Human Rights Watch en de Afghan Independent Human Rights Commission, geldt dat ook voor vrouwen. Uit deze rapporten blijkt echter niet dat alle vrouwen in Afghanistan een zodanig ernstige vorm van bedreiging dan wel systematische discriminatie ondervinden dat ten aanzien van iedere Afghaanse vrouw dient te worden geconcludeerd dat sprake is van gegronde vrees voor vervolging. Deze beroepsgrond faalt derhalve.

8. Eiseressen hebben voorts aangevoerd dat zij vanwege het communistisch verleden van hun ouders een reëel risico lopen om bij terugkeer slachtoffer te worden van een behandeling als bedoeld in artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

Verweerder heeft in de bestreden besluiten gesteld dat eiseressen weliswaar hebben aangevoerd dat zij bij terugkeer mogelijk problemen zullen ondervinden als gevolg van het feit dat hun ouders in het verleden problemen hebben ondervonden, maar dat dit onvoldoende is voor de door eiseressen getrokken conclusie, nu eiseressen hebben gesteld noch aannemelijk gemaakt welke problemen dit zijn en waarom deze ook nu weer zouden ontstaan.

9. Naar het oordeel van de rechtbank zijn eiseressen er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat zij vanwege de werkzaamheden van hun ouders voor de KhAD/WAD bij terugkeer in Afghanistan een reëel risico lopen te worden onderworpen aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. Uit het algemeen ambtsbericht omtrent de situatie in Afghanistan van februari 2006 volgt wel dat familieleden van leden van het Centraal Comité en van de provinciale comités risico lopen. De ouders van eiseressen behoren echter niet tot deze leden. Verder acht de rechtbank van belang dat het gestelde risico slechts op verwachtingen berust die eiseressen onvoldoende hebben geconcretiseerd. Ook naar aanleiding van het door verweerder ingenomen standpunt hebben eiseressen hun vermoedens op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt. In het licht van het vorenstaande concludeert de rechtbank dat eiseressen niet aannemelijk hebben gemaakt dat in de werkzaamheden van hun ouders gegronde redenen zijn gelegen om aan te nemen dat zij bij uitzetting naar hun land van herkomst een reëel risico lopen te worden onderworpen aan foltering of aan een onmenselijke of vernederende behandeling.

10. Eiseres 1 heeft voorts gesteld dat zij als alleenstaande en ongehuwde moeder bij terugkeer in Afghanistan een reëel risico loopt het slachtoffer te worden van een behandeling als bedoeld in

AWB 06/34767, AWB 06/34768, AWB 06/34769, AWB 06/34773

4

artikel 3 van het EVRM. Zij heeft daartoe verwezen naar het ambtsbericht van februari 2006, waaruit blijkt dat alleenstaande (vrouwelijke) ouders met kleine kinderen zonder aanwezigheid van een kostwinner een verhoogd risico lopen het slachtoffer te worden van mensenrechtenschendingen. Eiseres 1 meent dat aan het bestreden besluit ten aanzien van haar een motiveringsgebrek kleeft nu verweerder heeft nagelaten in te gaan op haar, om voornoemde redenen, bijzondere positie. Deze beroepsgrond slaagt. Uit het bestreden besluit ten aanzien van eiseres 1 blijkt niet dat verweerder zich rekenschap heeft gegeven van het feit dat eiseres 1 een alleenstaande en ongehuwde moeder met een klein kind is. Ter zitting is voorts gebleken dat eiseres 1 een tweede kind verwacht. Gezien de hiervoor aangehaalde passage uit het ambtsbericht loopt eiseres 1 door haar situatie een verhoogd risico het slachtoffer te worden van mensenrechtenschendingen. Verweerder heeft bij de beoordeling van het beroep op artikel 3 van het EVRM hieraan derhalve niet zonder nadere motivering voorbij kunnen gaan. Het bestreden besluit ten aanzien van eiseres 1 is op dit punt dan ook onzorgvuldig voorbereid en ontbeert een draagkrachtige motivering.

11. Eiseressen hebben verder betoogd dat zij op jonge leeftijd naar Nederland zijn gekomen, hier te lande hun puberteit hebben doorgemaakt dan wel doormaken en zich hebben ontwikkeld tot jonge verwesterde vrouwen. Van hen kan niet worden verwacht dat zij terugkeren naar Afghanistan, waar zij gedwongen zullen zijn hun identiteit en levensstijl die zich hier te lande heeft ontwikkeld op te geven. Eiseressen menen om deze reden in aanmerking te komen voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a dan wel b, van de Vw 2000. Subsidiair hebben eiseressen betoogd dat vanwege de bijzondere omstandigheden in hun geval, namelijk het feit dat de westerse levensstijl die zij nu hebben zich in hun puberteit heeft ontwikkeld, dient te worden afgeweken van het beleid, neergelegd in Wijzigingsbesluiten Vreemdelingencirculaire (WBV) 2004/60 en 2006/22, dat aan personen die een westerse levensstijl hebben aangenomen na hun vertrek uit Afghanistan op grond daarvan geen verblijfsvergunning wordt verleend.

12. Verweerder stelt dat het door eiseressen aangehaalde beleid niet op hen ziet. In het beleid is uitdrukkelijk bepaald dat geen vergunning zal worden verleend indien de betreffende persoon eerst na het vertrek uit Afghanistan een westerse levensstijl heeft aangenomen. Daarvan is in het geval van eiseressen sprake. Dit hangt weliswaar samen met hun leeftijd maar niet is gebleken dat zij al in Afghanistan die westerse levensstijl hadden ontwikkeld. Daar doet niet aan af dat zij inmiddels zowel qua uiterlijk als qua opvattingen zijn verwesterd. Voorts valt niet te zien dat eiseressen zich bij terugkeer niet aan de situatie in Afghanistan kunnen aanpassen. Eiseressen zijn het Dari nog machtig. Niet is onderbouwd waarom eiseressen in afwijking van de beleidsregel wel een vergunning zou moeten worden verleend.

13. Volgens de WBV's 2004/60 en 2006/22 kan, wanneer een individuele asielzoekster aannemelijk maakt dat zij vanwege haar levensstijl zwaarwegende problemen heeft ondervonden in Afghanistan en deze problemen (mede) aanleiding zijn geweest voor het vertrek, dit voldoende zijn om een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a of b, van de Vw 2000 te verlenen. Het aannemen van een andere levensstijl na het vertrek uit het land van herkomst zal in de regel niet leiden tot verblijfsaanvaarding, aangezien het feit dat betrokkene in Nederland gebruik heeft gemaakt van mogelijkheden en rechten van de Nederlandse samenleving niet betekent dat zij zich bij terugkeer niet wederom zal kunnen accommoderen.

14. Verweerder heeft bij het vaststellen van zijn beleid een onderscheid gemaakt tussen vrouwen die in Afghanistan al een andere dan de aldaar heersende levensstijl hadden aangenomen en vrouwen die eerst in Nederland een westerse levensstijl hebben aangenomen. De eerste groep vrouwen kan in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning wanneer aannemelijk is dat zij vanwege hun levensstijl zwaarwegende problemen hebben ondervonden. Van de tweede groep vrouwen wordt verwacht dat zij zich bij terugkeer weer aanpassen aan de in Afghanistan geldende sociale zeden. De rechtbank leidt hieruit af dat het relevante onderscheid tussen beide groepen volgens verweerder is dat deze laatste groep vrouwen zich voor het vertrek uit het land wist te conformeren aan de

AWB 06/34767, AWB 06/34768, AWB 06/34769, AWB 06/34773

5

heersende levensstijl en dat daarom van deze vrouwen bij terugkeer kan worden verlangd, ook al zijn zij gedurende hun verblijf in Nederland verwesterd, dat zij zich wederom aanpassen.

De rechtbank stelt vast dat eiseressen onder geen van deze twee groepen vrouwen kunnen worden geschaard. Eiseressen zijn op jonge leeftijd, variërend in de leeftijd van 6 jaar tot 12 jaar, naar Nederland gekomen. Niet gezegd kan worden dat zij op dat moment al zelfstandig en/of bewust een bepaalde levensstijl hadden aangenomen. Vastgesteld wordt dat verweerder bij de vaststelling van zijn beleid voor Afghaanse vrouwen deze groep vrouwen buiten beschouwing heeft gelaten: de groep van meisjes en jonge vrouwen die hier te lande opgroeien, gebruik maken van de mogelijkheden en rechten van de Nederlandse samenleving en een daarbij behorende westerse levensstijl ontwikkelen. Anders dan voor de vrouwen die in Nederland een westerse levensstijl hebben aangenomen, geldt voor deze groep niet dat zij daarin een keuze hebben gehad of een andere levensstijl hebben afgeleegd. Evenmin kan daardoor worden gezegd dat zij bij terugkeer de mogelijkheid hebben hun vroegere levensstijl aan te nemen.

Naar het oordeel van de rechtbank had verweerder zich hiervan bij de vaststelling van zijn beleid voor Afghaanse vrouwen die een westerse levensstijl hebben aangenomen rekenschap moeten geven. Nu verweerder dit heeft nagelaten, acht de rechtbank het beleid onredelijk voor zover daarbij niet specifiek is ingegaan op de situatie van meisjes en jonge vrouwen die hier te lande opgroeien. Gelet hierop is de rechtbank dan ook van oordeel dat verweerder zijn standpunt dat geen grond bestaat eiseressen vanwege hun westerse levensstijl een verblijfsvergunning te verlenen onvoldoende deugdelijk heeft gemotiveerd.

15. Uit al het voorgaande volgt dat de bestreden besluiten zijn genomen in strijd met de artikelen 3:2 en 3:46 van de Awb. Derhalve zullen de beroepen gegrond worden verklaard, de bestreden besluiten worden vernietigd en zal bepaald worden dat verweerder nieuwe besluiten neemt met inachtneming van deze uitspraak. Hetgeen overigens door partijen is aangevoerd, kan thans onbesproken blijven.

16. Gelet op het voorgaande is er aanleiding om verweerder als de in het ongelijk gestelde partij te veroordelen in de kosten die eiseressen in verband met de behandeling van de beroepen bij de rechtbank redelijkerwijs hebben moeten maken. Deze kosten zijn op de voet van het bepaalde in het Besluit proceskosten bestuursrecht vastgesteld op € 644,- als kosten van verleende rechtsbijstand (1 punt voor het beroepschrift, 1 punt voor het verschijnen ter zitting; waarde per punt € 322,-, wegingsfactor 1).

Ten aanzien van het beroep van eiser

17. Eiser heeft, net als eiseressen, aangevoerd dat hij vanwege het communistisch verleden van zijn ouders een reëel risico loopt om bij terugkeer slachtoffer te worden van een behandeling als bedoeld in artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

Verweerder heeft in het bestreden besluit gesteld dat eiser weliswaar heeft aangevoerd dat hij bij terugkeer mogelijk problemen zal ondervinden als gevolg van het feit dat zijn ouders in het verleden problemen hebben ondervonden, maar dat dit onvoldoende is voor de door eiser getrokken conclusie, nu eiser niet heeft gesteld noch aannemelijk gemaakt welke problemen dit daadwerkelijk zijn en waarom deze ook nu weer zouden ontstaan.

18. Naar het oordeel van de rechtbank is eiser er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat hij vanwege de werkzaamheden van zijn ouders voor de KhAD/WAD bij terugkeer in Afghanistan een reëel risico loopt te worden onderworpen aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. Ter motivering van dit oordeel verwijst de rechtbank naar hetgeen hiervoor onder 9 is overwogen.

19. Eiser heeft voorts een beroep gedaan op artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 en gesteld dat vanwege het langdurig verblijf in Nederland, het feit dat hij zijn puberteit in Nederland heeft doorgemaakt en er alles aan heeft gedaan om in de Nederlandse maatschappij te integreren, in

AWB 06/34767, AWB 06/34768, AWB 06/34769, AWB 06/34773

6

redelijkheid niet van hem kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst. Verweerder heeft in het bestreden besluit gesteld dat deze omstandigheden geen aanleiding vormen om aan eiser een verblijfsvergunning op de gevraagde grond te verlenen.

20. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder in redelijkheid tot de beoordeling kunnen komen dat de door eiser aangevoerde omstandigheden geen verband houden met de reden van vertrek uit het land van herkomst. Dat betekent dat niet is voldaan aan de in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 genoemde voorwaarde dat de gebeurtenissen aanleiding moeten zijn geweest voor het vertrek van de asielzoeker uit het land van herkomst, zodat verweerder terecht heeft geweigerd op deze grond een verblijfsvergunning te verlenen.

21. Eiser heeft ten slotte gesteld dat het bestreden besluit een schending van het recht op eerbiediging van zijn privéleven betekent, als bedoeld in artikel 8 van het EVRM, aangezien hij als verwesterde man bij terugkeer in Afghanistan zal worden gedwongen zich naar de aldaar geldende normen en waarden te gedragen, hetgeen streng religieuze normen zijn, die hij niet deelt. Verweerder heeft gesteld dat dit beroep niet kan worden meegenomen in de beoordeling van eisers asielaanvraag. In het verweerschrift heeft verweerder zijn standpunt aldus aangevuld dat de in dit kader aangevoerde omstandigheden zien op de verwestering van eiser waarvan reeds is opgemerkt dat die op zichzelf niet leidt tot verblijfsaanvaarding.

22. Uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van Mens volgt dat het recht op eerbiediging van het privéleven ook omvat een recht op autonomie over het eigen leven en de invulling daarvan (bijvoorbeeld de uitspraak *vs UK* van 6 februari 2001 (app. 44599/98), JV 2001, 103, paragraaf 47 en *vs UK* van 29 april 2002 (app. 2346/02), EHRC 2002, 47, paragrafen 61-67). Dit betreft evenwel geen absoluut recht. Uit die jurisprudentie volgt niet dat de eerbiediging van dit recht verdragsstaten verplicht om personen die een westerse levensstijl hebben aangenomen, te garanderen dat zij deze levenswijze kunnen voortzetten bij terugkeer naar hun land van nationaliteit en herkomst, en indien dit niet mogelijk is, hun verblijf op hun territoire toe te staan. Aan een belangenafweging omtrent de vraag of een inbreuk op dit recht gerechtvaardigd is, komt de rechtbank dan ook niet toe. Het in de beschikking neergelegde standpunt hieromtrent is, hoewel vatbaar voor een betere omschrijving, niet onjuist of onbegrijpelijk. Er kleeft op dit punt geen motiveringsgebrek aan het bestreden besluit.

23. Het voorgaande leidt tot de conclusie dat het bestreden besluit de rechterlijke toets kan doorstaan.

24. De rechtbank zal het beroep ongegrond verklaren.

25. Van omstandigheden op grond waarvan een van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is de rechtbank niet gebleken.

AWB 06/34767, AWB 06/34768, AWB 06/34769, AWB 06/34773

7

IV. BESLISSING

De rechtbank

1. verklaart de beroepen van eiseressen gegrond;
2. vernietigt de bestreden beschuiten ten aanzien van eiseressen;
3. bepaalt dat verweerder binnen zes weken na verzending van de uitspraak nieuwe beschuiten neemt met inachtneming van deze uitspraak;
4. veroordeelt verweerder in de proceskosten, begroot op € 644,- (zegge: zeshonderdvierenveertig euro), te betalen door de Staat der Nederlanden aan de griffier;
5. verklaart het beroep ten aanzien van eiser ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan op 24 augustus 2007 door mr. O.L.H.W.J. Korte, voorzitter, mrs. H.J. Fehmers en W.J. van Bennekom, rechters, in tegenwoordigheid van mr. M.E. Kolk, griffier, en bekendgemaakt door verzending aan partijen op de hieronder vermelde datum.

De griffier

De voorzitter

Afschrift verzonden op: 28 AUG 2007

Conc: MK

Coll: 112

D: B

VOOR KOPIE CONFORM DE GRIFFIER DER
ANNOUÏSSEMENTEN GEDRUKTE BANK TE AMSTERDAM

Tegen deze uitspraak staat hoger beroep open op de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt vier weken. Naast de veristen waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

Kantoren ~~Sticht~~thage:
Koningin Julianaplein 10
2595 AA Den Haag

Postbus 11756
2502 AT Den Haag
telefoon (070) 515 30 00
www.pelsrijcken.nl

Pels Rijcken
& Droogleevers
Fortuijn *advocaten*
en notarissen

Bezorgen

De Hoogedelgestrengste Heer Voorzitter van de
Afdeling bestuursrechtspraak van de
Raad van State
Postbus 20019
2500 EA DEN HAAG

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
25 SEP 2007	
ZAAKNR.	06841
AAN:	Vf
BEHANDELD: DD:	PAR:

onze ref. AvB/MvM/51009372
uw ref. -
inzake SvJ /

A. van Blankenstein
advocaat
t (070) 515 32 01
f (070) 515 30 07
a.vanblankenstein@pelsrijcken.nl

25 september 2007

Hoogedelgestrengste heer,

Namens de staatssecretaris van Justitie, die voor deze zaak domicilie kiest te mijnen kantore, zend ik U hierbij een hogerberoepschrift in bovengenoemde zaak.

In de aangevallen uitspraak heeft de rechtbank bepaald dat de staatssecretaris binnen zes weken na versturing van de uitspraak, opnieuw moet beslissen op de aanvragen van verweerders.

De staatssecretaris acht zulks echter niet wenselijk aangezien de staatssecretaris zich niet kan verenigen met de uitspraak van de rechtbank, op de gronden zoals die zijn neergelegd in het hogerberoepschrift. Voorts meent de staatssecretaris dat verweerders geen belang hebben bij het nemen van nieuwe beschikkingen, zolang nog niet op het hogerberoepschrift is beslist, aangezien zulks slechts kan leiden tot onduidelijkheid omtrent hun aanspraken op verlening van een verblijfsvergunning.

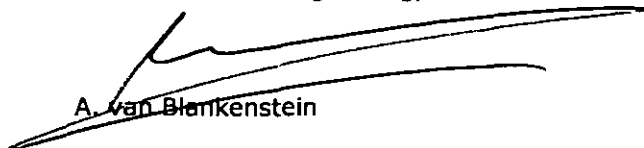
datum 25 september 2007
onze ref. AvB/MvM/51009372

2/2

Op grond hiervan verzoekt de staatssecretaris U bij wijze van voorlopige voorziening te bepalen dat de staatssecretaris geen nieuwe beslissingen op de aanvragen hoeft te nemen voordat de Afdeling op het hoger beroep heeft beslist.

Een exemplaar van dit beroepschrift, alsmede een kopie van deze brief zend ik per gewone post aan de gemachtigde van de vreemdelingen in de beroepsprocedure, mevrouw mr. A.M. van Eik.

Met de meeste hoogachting,

A. van Blonkenstein

AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK VAN DE RAAD VAN STATE

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
25 SEP 2007	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

HOGERBEROEPSCHRIFT

inzake

DE STAATSSECRETARIS VAN JUSTITIE,

(Schedeldoekshaven 100, 2511 EX,

Den Haag),

a p p e l l a n t

gemachtigde: mr. A. van Blankenstein,

advocaat te Den Haag

(postbus 11756, 2502 AT Den Haag)

tegen

1.	verweester sub 1
2.	verweerder
3.	verweester sub 2
4.	verweester sub 3

wonende te

v e r w e e r d e r s

gemachtigde: mr. A.M. van Eik

advocaat te Amsterdam

1 Inleiding

De staatssecretaris komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 24 augustus 2007 (Awb 06/34767, 06/34768, 06/34769, 06/34773) (**prod. 1**), verzonden op 28 augustus 2007, in welke uitspraak de rechtbank het beroep tegen de beschikkingen van de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie van 26 juni 2006 ten aanzien van verweerster sub1, sub 2 en sub 3 gegrond heeft verklaard, de beschikkingen heeft vernietigd en bepaald heeft dat de staatssecretaris opnieuw moet beslissen op de aanvragen tot verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 Vw, van 10 oktober 2004.

Hierna zal de staatssecretaris allereerst een overzicht geven van de procedure (onder 2) en een samenvatting geven van verweerders asielrelaas (onder 3). Daarna volgen onder 4 de grieven en de toelichting daarop en onder 5 de conclusie.

2 Procedure

- 2.1 Verweerders stellen op _____ en _____ te zijn geboren in Afghanistan. Zij stellen de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Zij zijn vreemdeling in de zin van de Vreemdelingenwet.
- 2.2 Verweerders stellen op 15 september 1999 Nederland te zijn binnengekomen. Op 16 september 1999 heeft de moeder van verweerders, mede ten behoeve van verweerders, een aanvraag om toelating als vluchteling ingediend. Deze aanvraag is 10 maart 2003 afgewezen. Het door de moeder van verweerders hiertegen ingestelde beroep is bij uitspraak van de rechtbank van 25 juli 2003 niet-ontvankelijk verklaard. Het tegen die uitspraak ingestelde verzet is op 14 januari 2004 ongegrond verklaard.
- 2.3 Op 10 oktober 2004 hebben verweerster sub 1 en verweerder een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 Vw ingediend. Op dezelfde datum heeft de moeder van verweerders mede namens verweerster sub 3 en sub 4 eveneens een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 Vw ingediend.
- 2.4 Naar aanleiding van hun aanvragen zijn verweerders op 6 september 2005 gehoord door een contactambtenaar. Van dit gehoor is een verslag gemaakt. Verweerders hebben bij brief van 26 september 2005 correcties en aanvullingen op dit verslag ingediend.
- 2.5 Bij brieven van 22 mei 2006 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie verweerders bericht voornemens te zijn de aanvragen af te wijzen. Deze voornemens

zijn op 23 mei 2006 bekendgemaakt. Bij brieven van 16 juni 2006 hebben verweerders hun zienswijze hierover kenbaar gemaakt.

- 2.6 Bij beschikkingen van 26 juni 2006 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie de aanvragen afgewezen. Deze beschikkingen zijn op dezelfde datum bekendgemaakt.
- 2.7 Bij brief van 18 juli 2006 hebben verweerders tegen deze beschikkingen beroep ingesteld. De gronden van het beroep zijn ingediend bij brief van 16 augustus 2006. Bij brief van 12 maart 2007 hebben verweerders nadere stukken overgelegd. De staatssecretaris heeft op 13 maart 2007 een verweerschrift ingediend. De behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 23 maart 2007. De gemachtigde van verweerders heeft een pleitnota overgelegd.
- 2.8 Bij uitspraak van 24 augustus 2007 heeft de rechtbank de beroepen van verweerster sub 1, sub 2 en sub 3 gegrond verklaard, de beschikkingen van 26 juni 2007 vernietigd en bepaald dat de staatssecretaris opnieuw moet beslissen op de aanvragen van verweersters. Het beroep van verweerder is ongegrond verklaard. De Staat is veroordeeld de proceskosten te vergoeden.

3 Asielrelaas

Verweerders hebben ten overstaan van de contactambtenaar – kort samengevat – het volgende verklaard.

- Verweerders hebben verklaard niet te weten waar ze moeten gaan wonen bij terugkeer naar Afghanistan. Ze kunnen niet bij hun opa en oma verblijven. Verweerders zijn bang voor de Mujahedin. Toen ze nog in Afghanistan woonden mochten zij nooit de deur uit omdat hun ouders bang waren dat hen iets vanwege de achtergrond van hun ouders zou overkomen.
- Verweerster sub 1 verwacht een kind van haar verloofde. Zij is bang dat bij terugkeer haar hetzelfde zal overkomen als haar moeder. Zij kan zich herinneren dat de Mujahedin indertijd bij hun thuis zijn geweest. Vervolgens heeft de moeder een miskraam gehad. Verweerster sub 1 kan zich herinneren dat haar moeder had geschreeuwd en onder het bloed zat.
- Verweerster sub 2 heeft aangegeven dat verweerders gewend geraakt zijn aan de cultuur en vrijheid die zij hier in Nederland hebben. In Afghanistan kunnen zij niet naar school. Hun kennis van het Dari is beperkt; ze kennen moeilijke woorden niet en kunnen de taal niet schrijven.

4 Grieven

Inleiding

- 4.1 De staatssecretaris is van oordeel dat de beschikkingen van 26 juni 2006 rechtens juist zijn. Met het oog daarop had het beroep tegen deze beschikkingen ongegrond dienen te worden verklaard.

Grief I

In rov 14 heeft de rechtbank overwogen:

Verweerder heeft bij het vaststellen van zijn beleid een onderscheid gemaakt tussen vrouwen die in Afghanistan al een andere dan de aldaar heersende levensstijl hadden aangenomen en vrouwen die eerst in Nederland een westerse levensstijl hebben aangenomen. De eerste groep vrouwen kan in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning wanneer aannemelijk is dat zij vanwege hun levensstijl zwaarwegende problemen hebben ondervonden. Van de tweede groep vrouwen wordt verwacht dat zij zich bij terugkeer weer aanpassen aan de in Afghanistan geldende sociale zeden. De rechtbank leidt hieruit af dat het relevante onderscheid tussen beide groepen volgens verweerder is dat deze laatste groep vrouwen zich voor het vertrek uit het land wist te conformeren aan de heersende levensstijl en dat daarom van deze vrouwen bij terugkeer kan worden verlangd, ook al zijn zij gedurende hun verblijf in Nederland verwesterd, dat zij zich wederom aanpassen. De rechtbank stelt vast dat eiseressen onder geen van deze twee groepen vrouwen kunnen worden geschaard. Eiseressen zijn op jonge leeftijd, variërend in de leeftijd van 6 jaar tot 12 jaar, naar Nederland gekomen. Niet gezegd kan worden dat zij op dat moment al zelfstandig en/of bewust een bepaalde levensstijl hadden aangenomen. Vastgesteld wordt dat verweerder bij de vaststelling van zijn beleid voor Afghaanse vrouwen deze groep vrouwen buiten beschouwing heeft gelaten: de groep van meisjes en jonge vrouwen die hier te lande opgroeien, gebruik maken van de mogelijkheden en rechten van de Nederlandse samenleving en een daarbij behorende westerse levensstijl ontwikkelen. Anders dan voor de vrouwen die in Nederland een westerse levensstijl hebben aangenomen, geldt voor deze groep niet dat zij daarin een keuze hebben gehad of een andere levensstijl hebben afgelegd. Evenmin kan daardoor worden gezegd dat zij bij terugkeer de mogelijkheid hebben hun vroegere levensstijl aan te nemen.

Naar het oordeel van de rechtbank had verweerder zich hiervan bij de vaststelling van zijn beleid voor Afghaanse vrouwen die een westerse levensstijl hebben aangenomen rekenschap moeten geven. Nu verweerder dit heeft nagelaten, acht de rechtbank het beleid onredelijk voor zover daarbij niet specifiek is ingegaan op de situatie van meisjes en jonge vrouwen die hier te lande opgroeien. Gelet hierop is de rechtbank dan ook van oordeel dat verweerder zijn standpunt dat geen grond bestaat eiseressen vanwege hun

westerse levensstijl een verblijfsvergunning te verlenen onvoldoende deugdelijk heeft gemotiveerd.

De staatssecretaris kan zich met deze onderdelen van de uitspraak niet verenigen.

Toelichting

- 4.2 De uitleg van de rechtbank van het landgebonden asielbeleid ten aanzien van asielzoekers afkomstig uit Afghanistan is niet juist. In het beleid is ten aanzien van de positie van vrouwen onder meer opgenomen:

Vrouwen

Het normale beleid, zoals onder andere weergegeven in C2/2.11, C2/2.11. C14/4.3 is van toepassing.

Hierbij wordt opgemerkt dat blijkens het ambtsbericht de situatie van vrouwen en meisjes in Afghanistan en vooral buiten Kaboel en andere grote steden buitengewoon slecht is. In heel Afghanistan, de steden Kaboel, Herat en Mazar-i-Sharif inclus, komt op grote schaal geweld tegen vrouwen voor. Er bestaat nauwelijks gerechtelijke bescherming tegen dit geweld en genoegdoening voor de vrouw is niet mogelijk. Vrouwen hebben niet dezelfde rechten als mannen. De toegang voor vrouwen tot de gezondheidszorg en het onderwijs is slecht.

Vrouwen die aannemelijk hebben gemaakt dat zij te vrezen hebben voor geweldpleging in Afghanistan, kunnen op grond van artikel 29, eerste lid, onder b, Vw in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Hierbij wordt niet verlangd dat zij zich tot de autoriteiten hebben gewend voor bescherming.

Vrouwen met een westerse levensstijl

Blijkens de inhoud van het ambtsbericht is er meer in het algemeen een risico voor vrouwen die de geldende sociale zeden overschrijden of waaraan dergelijk gedrag wordt toegeschreven. Wanneer een individuele asielzoekster aannemelijk maakt dat zij vanwege haar levensstijl zwaarwegende problemen heeft ondervonden in Afghanistan en deze problemen (mede) aanleiding zijn geweest voor het vertrek, kan dit voldoende zijn om op grond van artikel 29, eerste lid onder a of b, Vw een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen.

Voorts geeft het ambtsbericht aan dat UNHCR meent dat van Afghaanse vrouwen die na hun vertrek een westerse levensstijl hebben aangenomen die als overtreding van de in Afghanistan geldende sociale zeden wordt aangemerkt, niet kan worden verlangd terug te keren. Overtreding van de geldende sociale normen kan blijkens het ambtsbericht voor het betrokken individu ernstige gevolgen hebben. Hoewel dit zo is, zal het aannemen van een andere levensstijl na het vertrek uit het land van herkomst in de regel toch niet leiden tot verblijfsaanvaarding. Immers, het feit dat betrokkene in Nederland gebruik heeft gemaakt van mogelijkheden en rechten van de Nederlandse samenleving betekent niet dat zij zich bij terugkeer niet

wederom zal kunnen accommoderen. De omstandigheid dat betrokkene zich bij terugkeer niet op gelijke wijze kan uiten of ontplooiën als in Nederland is daarbij onvoldoende grond om tot vergunningverlening over te gaan.

- 4.3 De rechtbank merkt terecht op dat ten aanzien van vrouwelijke asielzoekster die vrezen bij terugkeer naar Afghanistan problemen te zullen ondervinden vanwege hun westerse levensstijl, binnen het beleid twee groepen worden onderscheiden. Ten onrechte stelt de rechtbank echter dat het voornaamste verschil tussen deze twee groepen gelegen is in de omstandigheid dat de laatste groep zich voorafgaand aan het vertrek uit Afghanistan wist te conformeren aan de heersende levensstijl. Het voornaamste verschil is gelegen in de omstandigheid dat de eerste groep vrouwen reeds zwaarwegende problemen heeft ondervonden in Afghanistan. Die omstandigheid vormt een concrete aanwijzing dat die vrouwen bij terugkeer een gegronde vrees hebben of een reëel risico lopen, slachtoffer te worden van dezelfde of vergelijkbare problemen. Ten aanzien van de tweede groep ontbreekt een dergelijk aanwijzing. Vrouwen uit deze groep hebben voor hun vertrek uit Afghanistan kennelijk geen problemen ondervonden vanwege hun levensstijl zodat in beginsel geen aanleiding bestaat aan te nemen dat dit bij terugkeer naar Afghanistan wel het geval zal zijn. In het beleid is met name aangegeven dat wanneer een vrouw haar levensstijl na vertrek uit Afghanistan in Nederland heeft aangepast, de omstandigheid dat zij mogelijk in Afghanistan problemen zal ondervinden vanwege deze levensstijl, geen grond vormt een verblijfsvergunning te verlenen. Van een dergelijk vrouw kan worden verwacht dat zij zich in Afghanistan aan de heersende levensstijl aanpast ten einde dergelijke problemen te voorkomen.
- 4.4 De rechtbank heeft in het licht hiervan ten onrechte geoordeeld dat in het beleid geen rekening is gehouden met meisjes en jonge vrouwen die in Nederland opgroeien en een westerse levensstijl ontwikkelen zonder dat gezegd kan worden dat zij daar voor gekozen hebben of een andere levensstijl hebben afgelegd. Deze meisjes en jonge vrouwen behoren tot de groep vrouwen die in Afghanistan geen problemen hebben ondervonden vanwege hun levensstijl. Ten aanzien van hen bestaat geen concrete aanwijzing dat zij bij terugkeer naar Afghanistan problemen zullen ondervinden. Voor hen geldt dat zij in beginsel problemen kunnen voorkomen door zich bij terugkeer aan de heersende levensstijl aan te passen.
- 4.5 In ieder geval miskent de rechtbank dat in het landgebonden beleid ten aanzien van vrouwelijke Afghaanse asielzoekers met een westerse levensstijl, is aangegeven in welke gevallen kan worden aangenomen dat een asielzoeker in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a of b Vw. Indien zich omstandigheden voordoen waarop het beleid geen betrekking heeft dan betekent dat niet dat het beleid kennelijk onredelijk is. Het beleid laat immers onverlet dat steeds beoordeeld dient te worden of de asielzoeker voldoet aan de criteria neergelegd in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a en b Vw.

- 4.6 De rechtbank miskent verder dat in de bestreden beschikkingen niet volstaan is met een verwijzing naar het beleid. Overeenkomstig het beleid is aangegeven dat de omstandigheid dat verweersters in Nederland een westers levensstijl hebben ontwikkeld, niet voldoende is om aan te nemen dat zij terugkeer naar Afghanistan een *reëel risico lopen op een behandeling als bedoeld in artikel 3 EVRM*. Daarbij is rekening gehouden met het ontwikkelen van die levensstijl verband houdt met hun leeftijd. Vervolgens is vastgesteld dat verweersters geen bijzondere omstandigheden aannemelijk hebben gemaakt op grond waarvan moet worden aangenomen dat het voor hen niet mogelijk is zich in Afghanistan aan te passen aan de aldaar heersende levensstijl. Daarbij is in het bijzonder belang gehecht aan het feit dat verweersters Dari spreken.

Vgl.:

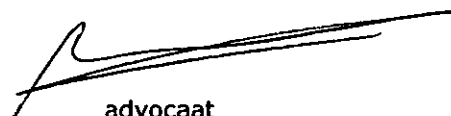
- ABRS 6 april 2007, 200607214/1, JV 2007, 257.

- 4.7 De staatssecretaris verzoekt Uw Afdeling de uitspraak van de rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 24 augustus 2007 te vernietigen en het beroep van verweersters alsnog ongegrond te verklaren.

5 Conclusie

De staatssecretaris concludeert tot vernietiging van de bestreden uitspraak en tot ongegrondverklaring van het door het verweerders tegen de besluiten van 26 juni 2006 ingestelde beroep.

Den Haag, 25 september 2007

advocaat

behandeld door	A. van Blankenstein
correspondentie	postbus 11756, 2502 AT Den Haag
telefoon	(070) 515 39 24
fax	(070) 515 30 07
e-mail	a.vanblankenstein@pelsrijcken.nl
zaaknummer	prdf-nr:
referentie	IND-IND-nr.: